

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. A. N.**, zastoupeného Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem nám. J. Žižky 39/2, Bruntál, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku** ze dne 10. května 2013, č. j. MSK 51841/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl správním orgánem I. stupně uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoSP“ nebo „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 27.12.2012 ve 20:50 hod. v obci Bruntál, na ul. Ruská, naproti Finančnímu úřadu Bruntál, řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, RZ X, u kterého bylo hlídkou Policie ČR zjištěno, že na

vozidle nesvítí zadní obrysové světlo, a že tedy užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto svým jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ZoSP ve spojení s ust. § 36 odst. 1 a § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „ZoPPV“) a v souladu s ust. § 36 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“). Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125 odst. 4 písm. f) ZoSP sankce, a to pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Bruntál, rozhodl dne 21.2.2013 pod č. j. MUBR/78786-12/kra – SO-bap_88/2013/kra tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace Policie ČR č. j. KRPT-279134/PŘ-2012-070110 ze dne 27.12.2012, obsahující oznámení přestupku sepsané na místě bez podpisu žalobce a úřední záznamy zakročujících policistů, dále vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů M. D. a S. M.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 10.5.2013 rozhodl tak, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o právní kvalifikaci vypustil ustanovení § 36 odst. 1 a § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a se svou úvahou, že správní orgán I. stupně ve výroku o právní kvalifikaci nepřiléhavě uvedl ust. § 36 odst. 1 a § 37 písm. a) ZoPPV, když tato ustanovení odpovídala původní kvalifikaci, kterou sám orgán prvního stupně v průběhu řízení změnil.

Obsah žaloby

[4] Žalobce podal žalobu v zákonné lhůtě, jejíž obsah se v zásadě shoduje s obsahem odvolání proti meritornímu rozhodnutí podaného ve správním řízení. Úvodem žaloby je podrobně rozebrán průběh správního řízení, kde mimo jiné žalobce podrobně popisuje události, které jej vedly k závěru o podjatosti úředních osob. Žalobce odůvodnění žaloby rozdělil do 13 jednotlivých bodů, z nichž ne každý odpovídá žalobní námitce. Soud proto z jednotlivých bodů žaloby selektoval všechny námitky žalobce takto:

1. Žalobce v bodu 1 odůvodnění žaloby barvitě popisuje průběh zásahu policejní hlídky, kdy vznáší námitky proti postupu policie, kterou však v průběhu správního řízení a ani před ním neuvedl. Dle tvrzení žalobce mělo dojít k tomu, že mu policisté svítili předními dálkovými světly policejního vozu na zadní část jeho vozu, pročež nemohl zjistit, zda jeho zadní obrysové světla skutečně nesvítí; žalobce proto, byť s určitým časovým odstupem, začal pochybovat o tom, zda jeho vozidlo vůbec nějakou závadu vykazovalo, přičemž argumentaci rozvádí

o úvahy o zapojení osvětlení v jeho vozidle. Žalobce tedy vnesl námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť případná závada vznikla v průběhu jízdy (vznikla-li vůbec) – „pravděpodobně po vjetí do nějaké díry vzhledem ke katastrofálnímu stavu vozovky v Bruntále a následkem otřesu vozidla, čemuž se není co divit“ – tuto argumentaci, kterou prezentoval již ve správním řízení, doplnil v žalobě o shora uvedené popsání průběhu policejního zásahu.

2. Žalobce též v bodě jedna žaloby vznesl, pomocí řečnické otázky, námitku nenaplnění materiální stránky přestupku („*Ptám se: Jaká je společenská škodlivost tohoto případu? Nechci to bagatelizovat, ale odpovídám, že nulová.*“)
3. Žalobce namítá, že šlo ze strany policie o pomstu za jeho stížnost proti nrap. P. H., což měl žalobci „prořeknutím“ potvrdit následující den po dni spáchání přestupku npor. M. K., zástupce vedoucího PČR OO Bruntál.
4. Žalobce namítá, že k přestupku nemohlo dojít, protože splnil své povinnosti řidiče podle ust. § 5 odst. 1 písm. e) ZoSP.
5. Správní orgán I. stupně nepostupoval správně, pokud mimo předmětného řízení o přestupku, zahájil též řízení o správním deliktu, čímž porušil ust. § 125f odst. 4, písm. a), b) ZoSP. Žalobce měl být před zahájením obou řízení vyzván správním orgánem I. stupně k podání vysvětlení a správní orgán měl následně postupovat podle ust. § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).
6. Správní orgány špatně kvalifikovaly skutek, neboť pokud správní orgán I. stupně vyloučil aplikaci ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 ZoSP, nemohl jednání kvalifikovat podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, a to protože vozidlo prošlo technickou kontrolou, pročež se žádného přestupku žalobce nedopustil.
7. Úřední osoby prováděly jiné úkony, než ty, které nesnesou odkladu, a to přestože žalobce podal námitku jejich podjatosti, o níž nebylo v té době pravomocně rozhodnuto.
8. Správní orgán prvního stupně postupoval špatně, pokud konal ústní jednání v době, kdy žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o podjatosti úředních osob, pročež se žalobce odmítl takového jednání účastnit. Žalobci bylo odepřeno právo na obhajobu, když se nemohl účastnit ústního jednání správního orgánu, při němž byli vyslechnuti zasahující policisté.
9. Správní orgán I. stupně nevyslechl žalobcem navržené svědky a nevyslechl všechny policisty, kteří byli v době prošetřování přestupku přítomni ve služebním voze. Dále, že v předmětném správním řízení nebyli vyslechnuti žádní svědci, když místo výsledku dvou zasahujících policistů, byl použit pouhý protokol o jejich výsledku v řízení o správním deliktu, nadto se zasahující policisté ve výpovědích rozcházejí a tyto jsou nedůvěryhodné.
10. Žalobce namítá ne hospodárnost celého správního řízení, kdy série porušení zákona ze strany správních orgánů s cílem poškodit žalobce má, podle slov žalobce, za následek nejen podjatost všech úředních osob, nýbrž i plýtvání se státními financemi, zatěžování státního aparátu a další nesmyslné náklady.

11. A konečně žalobce poukazuje na „kuriózní“ skutečnost, že dne 21.3.2013 obdržel vyrozumění o zastavení řízení o správním deliktu ze dne 7.3.2013, č. j. MUBR/18761-13/kra-SO-bap_464/2013/kra, kde je uvedeno: „... v řízení o správním deliktu bylo zjištěno, že správní delikt o němž se vede řízení, se nestal, bylo správní řízení podle ustanovení § 66 odst. 2 !!! správního řádu !!! výše uvedeným usnesením zastaveno.“ Žalobce poukazuje na to, že pokud správní orgán uvedl, že se správní delikt nestal, pak se nemohl stát ani přestupek, a jde tedy o věc již rozhodnutou; nadto správní orgán nesprávně uvedl označení právního předpisu, když místo správního řádu měl správně uvést zákon o přestupcích.

Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě odkázal na text odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se konkrétněji vyjadřuje k postupu úředních osob, u nichž byla vnesena námitka podjatosti, když je toho názoru, že úřední osoba může v řízení činit další úkony ihned poté, co její představený posoudí, zda je vyloučena, tedy ihned po vydání usnesení, aniž je nutno vyčkat nabytí právní moci. Žalovaný se též konkrétně vyjádřil k námitce č. 11 uvedené v odstavci [4] tohoto rozsudku, když shodnou námitku řešil v rámci odvolání proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože žalovaný zahájil přezkum rozhodnutí o zastavení řízení o správním deliktu a učinil závěr, že správní orgán I. stupně rozhodl věcně správně, avšak nepřesně vyjádřil důvody zastavení řízení, kdy nemělo být uvedeno, že se správní delikt nestal, ale správně mělo být uvedeno, že projednávaný skutek není správním deliktem.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 28.12.2012 správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR oznámení o přestupku, včetně úředního záznamu pprap. S. M., pprap. M. D., pprap. P. V., nstržm. K. N. Dne 16.1.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení včetně sdělení obvinění a předvolání k jednání na 7.2.2013 v 9:00 hod. Obsahem předvolání byla i řada poučení dle správního řádu. Dne 21.1.2013 bylo přijato správním orgánem I. stupně podání žalobce označené jako „Výzva ke sloučení řízení o přestupku a řízení o správním deliktu“, kterým se žalobce domáhal postupu podle § 57 odst. 3 zákona o přestupcích a zároveň podal námitku podjatosti celého správního orgánu I. stupně, kterou odůvodnil tím, že správní orgán zahájil jak řízení o přestupku, tak i řízení o správním deliktu. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto nadřízenou všech úředních osob, které se mohou podílet na předmětném řízení, tj. Ing. E.M. dne 29.1.2013 usnesením č. j. MUBR/5129-13/ema – SO-ema_323/2013/ema, konkrétně bylo rozhodnuto o nepodjatosti Bc. D. V., Bc. M. K., Bc. J. P. Z., Ing. Z. M. a D. Š. Dále je součástí spisu usnesení ze dne 28.1.2013, č. j. MUBR/5129-13/cik – KTJ-1046/2013/cik, kterým tajemnice Městského úřadu Bruntál Ing. Bc. A.S., Ph. D. rozhodla o nepodjatosti Ing. E.M. Z protokolu o ústním jednání ze dne 7.2.2013 se podává, že se žalobce na toto jednání dostavil, ale pouze sdělil, že se odmítá účastnit ústního jednání,

neboť hodlá podat odvolání proti oběma rozhodnutím o nepodjatosti úředních osob a od ústního jednání odešel. Obsahem protokolu je též zápis o seznámení žalobce s obsahem spisové dokumentace, který žalobce bez výhrad podepsal. Na uvedeném jednání byli vyslechnuti svědci M. D. a S. M. (oba zasahující policisté) a provedeny listinné důkazy. Ze svědeckých výpovědí mimo jiné vyplynula skutečnost, že policisté sledovali příchod dvou mužů k vozidlu, do kterého tito nastoupili a odjeli. Svědci uvedli, že vozidlu od počátku jízdy nesvítla žádná zadní obrysová světla. Svědek S. M. uvedl, že událost pozorovali ze vzdálenosti do 50 metrů. Ze záznamu do spisu ze dne 7.2.2013, z jehož obsahu je patrné, že je učiněn žalobcem po seznámení s protokolem o ústním jednání z téhož dne, plyne následující věcné vyjádření žalobce: žalobce uvedl, že se nedomnívá, že by z jeho strany došlo ke spáchání přestupku, neboť závadu na místě odstranil, jak předpokládá ust. § 5 odst. 1 písm. e) ZoSP, když tato závada vznikla při provozu, a to vzhledem ke klimatickým podmínkám (déšť, chlad) a technickému stavu pozemních komunikací v Bruntále. Žalobce byl správním orgánem I. stupně dne 11.2.2013 vyrozuměn o změně právní kvalifikace projednávaného přestupku, neboť z provedeného dokazování svědeckými výpověďmi vyplynulo, že žalobce svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 ZoSP, nýbrž skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ZoSP; žalobce byl rovněž vyzván, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta pěti pracovních dnů s uvedením místa a možných časů pro seznámení. Dne 15.2.2013 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, a to za účelem předání dvou odvolání proti oběma rozhodnutím o nepodjatosti úředních osob; dále žalobce uvedl, že nebude reagovat na vyrozumění správního orgánu ze dne 11.2.2013. Ve správním spisu následují dvě odvolání žalobce proti rozhodnutím o nepodjatosti úředních osob, jejichž argumentace se omezuje na procesní postup úředních osob v předmětném řízení, popř. v předchozím přestupkovém řízení vedeném proti žalobci. Součástí právního spisu jsou též dvě rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta obě odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nepodjatosti úředních osob, konkrétně rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2013, č. j. MSK 30336/2013 a ze dne 3.4.2013, č. j. 30803/2013 a též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Ze správního spisu se konečně podává, že dne 24.6.2013 žalobce požádal o odložení výkonu napadeného rozhodnutí, tomuto návrhu správní orgán I. stupně vyhověl téhož dne rozhodnutím č. j. MUBR/78789-12/mor – SO-bap_88/2013/mor. Posledním dokumentem správního spisu Městského úřadu Bruntál je odvolání žalobce proti rozhodnutí tohoto správního orgánu, kterým bylo vyhověno jeho žádosti o odklad výkonu žalobou napadeného rozhodnutí, jediným argumentem žalobce je to, že správní orgán I. stupně neměl o jeho návrhu vůbec rozhodovat, neboť podle dikce ust. § 83 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán musí žádosti žalobce vyhovět.

Právní úprava

[7] Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu *je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení*

ovlivnit.

[8] Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 ZoSP se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je **technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.**

[10] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ZoSP se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu.

[11] Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZoSP je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

[12] Podle ust. § 36 odst. 1 vyhlášky jsou-li na vozidle závady, které **ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích**, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí, přičemž v odst. 2 písm. a) je uvedeno, že závadou podle odstavce 1 v osvětlení vozidla je vždy, nesvítí-li potkávací nebo brzdové nebo zadní obrysové světlo alespoň na straně přivrácené do středu vozovky.

Právní posouzení věci samé

[13] **Krajský soud hodnotí první námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.** Soud neuvěřil novým skutkovým tvrzením žalobce o počínání zasahujících policistů, a to především proto, že žalobce tvrzené skutečnosti neuvedl na místě samém do oznámení o přestupku, přičemž se do oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a tvrzení žalobce nepotvrdili ani zasahující policisté, kteří byli vyslechnuti v průběhu řízení. Žalobce navíc uvedené okolnosti neuplatnil ani v dalším průběhu správního řízení; krajský soud uzavírá, že nová obrana žalobce se proto jeví jako zcela účelová. Ani další skutková tvrzení, která žalobce uplatňoval již před správními orgány, nebyla v průběhu správního řízení prokázána, a naopak byla vyvrácena svědeckými výpověďmi obou zasahujících policistů, kteří shodně uvedli, že zadní obrysové světla na vozidle žalobce nesvítla již od počátku jízdy, nikoli až někdy v průběhu jízdy, jak tvrdí žalobce. Soud tedy pro celý tento žalobní bod uzavírá, že správní orgány zjistili skutkový stav úplně a správně.

[14] **Soud nepřisvědčil námitce nenaplněnosti materiální stránky přestupku.** Skutková podstata přestupku podle ust. 125c odst. 1 písm. k) ZoSP spočívá v jiném jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) téhož zákona, kterým řidič nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II ZoSP. Touto nesplněnou povinností pak

v daném případě je povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZoSP]. Zákonem chráněným zájmem společnosti je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž ohrožení této bezpečnosti spočívá mimo jiné též v užití vozidla, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tímto zvláštním právním předpisem je vyhláška, která v ust. § 36 definuje závady ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, když touto závadou je také nesvícení zadního obrysového světla na straně přivrácené do středu vozovky. Vozidlu žalobce v daném případě nesvítla obrysová světla vůbec. Je neoddiskutovatelným faktem, že vozidlo, kterému v noci nesvítí zadní obrysová světla, je pro ostatní účastníky provozu hůře viditelné než to, kterému zadní obrysová světla svítí. Žalobce se přestupku dopustil okolo 20:50 hod. koncem prosince. Je obecně známou skutečností, že v daném ročním období, v tomto čase a v naší zeměpisné poloze, již slunce zcela zapadlo (slunce v prosinci zapadá okolo čtvrté hodiny odpolední). Vozidlo žalobce se proto stalo potenciálním zdrojem ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobcova úvaha a sofistická argumentace o nulové společenské škodlivosti jsou pro shora uvedené zcela liché.

[15] **Ani s třetí námitkou žalobce se soud nemůže ztotožnit.** Žalobce v tomto bodě žaloby zcela spekulativně hovoří o „mstě“ ze strany policie, pročez jmenuje jiné policisty, než ty, kteří prošetřovali předmětný přestupek. S ohledem na to, že se námitka netýká zasahujících policistů a žalobce tuto námitku opět poprvé uplatnil až v souvislosti s podanou žalobou, soud ji hodnotí jako nedůvodnou, když spekulacím žalobce neuvěřil a jeho tvrzení vnímá jako účelové.

[16] **Nedůvodná je též čtvrtá námitka žalobce.** Pokud žalobce uvádí, že se nemohl dopustit předmětného přestupku, neboť na místě odstranil závadu, kterou během jízdy zjistil, resp. splnil povinnost řidiče podle ust. § 5 odst. 1 písm. e) ZoSP. Krajský soud musí na tomto místě konstatovat, že žalobce sice opravdu splnil svou povinnost podle citovaného ustanovení zákona o silničním provozu, avšak jinou svou povinnost nesplnil, tj. konkrétně tu, z níž byl viněn. Jak vyplynulo ze správního řízení (konkrétně ze svědeckých výpovědí), žalobce neprovedl kontrolu technického stavu vozidla před jízdou, čímž přinejmenším z nedbalosti užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [srov. ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZoSP], a tak se – bez dalšího – již tímto jednáním dopustil přestupku. Skutečnost, že žalobce následně své povinnosti řidiče plnil, na tomto závěru nemůže nic změnit, naopak pokud by své povinnosti neplnil, dopustil by se dalšího protiprávního jednání. Soud uzavírá, že následné plnění povinnosti řidiče, nezbavuje tohoto řidiče odpovědnosti za předchozí spáchané přestupky.

[17] **Pokud žalobce namítá, že správní orgán zatížil řízení vadou, když zahájil mimo předmětné přestupkové řízení též řízení o správním deliktu, tak soud konstatuje, že ani tato okolnost nemůže vést k zrušení napadeného rozhodnutí.** Samotná skutečnost, že správní orgán I. stupně zahájil mimo řízení o přestupku též řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není vadou řízení o přestupku. Postupem správního orgánu nebylo v dané věci nijak zasaženo do práv žalobce. Do práv žalobce by bylo zasaženo až v okamžiku, kdyby byl žalobce uznán vinným jak ze

spáchání přestupku, tak i ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, což se v daném případě nestalo, neboť řízení o správním deliktu bylo zastaveno (viz níže).

[18] **Krajský soud se nemůže ztotožnit ani se šestou námitkou žalobce.** Při konstruování této námitky se žalobce zjevně dopustil logické chyby, když nesprávně vyložil obsah skutkové podstaty přestupku, z něhož byl původně viněn a skutkové podstaty přestupku podle nové právní kvalifikace. Skutková podstata přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 ZoSP předpokládá **řízení vozidla technicky nezpůsobilého** k provozu tak **závažným způsobem**, že **bezprostředně ohrožuje** ostatní účastníky provozu. Jedná se tedy o závažnější a nebezpečnější jednání, než to, ze kterého byl žalobce následně správními orgány uznán vinným, neboť žalobce „pouze“ **užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky a zároveň ohrožovalo bezpečnost provozu** nikoli bezprostředně [srov. ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZoSP ve spojení s ust. § 36 vyhlášky]. Rozdíl obou skutkových podstat tedy spočívá v intenzitě ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, čemuž odpovídají i různé sankce [srov. ust. § 125c odst. 4 písm. d), f) ZoSP]. Skutkové podstaty jsou tedy rozdílné, lišící se intenzitou ohrožení bezpečnosti provozu, přičemž skutečnost, že správní orgány vyloučily porušení závažnější neznamena, že by se žalobce nemohl dopustit jednání, kterým ohrozil bezpečnost méně nebezpečným způsobem. Na shora uvedeném závěru nemůže nic měnit ani skutečnost, že vozidlo mělo platnou technickou kontrolu, neboť se jednalo o nutnou podmínku pro provoz vozidla, nikoli garanci technické bezvadnosti vozidla po celou dobu platnosti technické kontroly.

[19] **Krajský soud hodnotí sedmou námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.** Žalobce touto námitkou vytýká správním orgánům to, že úřední osoby prováděly zásadní úkony správního řízení za stavu, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o jejich vyloučení, resp. podjatosti. Z argumentace žalobce lze vysledovat, že v daném případě se mělo jednat především o uskutečnění ústního jednání dne 7.2.2013, kterého se žalobce odmítl účastnit s tím, že hodlá podat odvolání proti rozhodnutí o nepodjatosti úředních osob. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že úřední osoba *může v řízení činit další úkony ihned poté, co její představený posoudí, zda je vyloučena, tedy ihned po vydání usnesení.* Nadto je potřeba poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu není potřeba rušit ani pro vadu řízení, kdy úřední osoba dokonce vydá meritorní rozhodnutí před tím, než je vůbec o jejím vyloučení pro podjatost rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2014, č. j. 9 As 121/2014-33: *„Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že o vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost, by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.“*) nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č. j. 1 As 55/2012-32: *„Správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor.“* V daném případě možná vada řízení zdaleka nedosahuje

intenzity, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí rušit. Krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně, resp. úřední osoba, postupoval správně pokud pokračoval v nařízeném ústním jednání, a to i za situace, kdy rozhodnutí o nepodjatosti úředních osob v té době ještě nenabyla právní moci.

[20] Krajský soud se v rámci této námitky též věcně zabýval možnou podjatostí úředních osob, přičemž dospěl k následujícím závěrům. Ust. § 14 odst. 1 správního řádu zní: *„Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Z textu a též smyslu správního řádu tedy plyne, že podjatost úřední osoby spočívá v důvodném předpokladu zájmu této osoby na výsledku řízení, a to s ohledem na poměr k věci, účastníkům nebo zástupcům; nikoli z procesního, byť vadného, postupu úřední osoby. Námitku podjatosti žalobce konstruoval pouze na tvrzeném vadném postupu, přičemž nepředložil žádná relevantní tvrzení ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu, které by mohlo založit alespoň pochyby o podjatosti úřední osoby. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobní námitky opírající se o podjatost úředních osob jsou nedůvodné, a to s ohledem na skutečnost, že s námitkami podjatosti se žalovaný vypořádal a krajský soud se pro shora uvedené s názorem žalovaného ztotožnil.

[21] **Krajský soud nepřisvědčil ani osmé žalobní námitce, která úzce souvisí s námitkou sedmou, soud proto odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku.** Jak shora popsáno, ústní jednání, které proběhlo dne 7.2.2013 před správním orgánem I. stupně, bylo tímto orgánem provedeno v souladu se zákonem. Pokud se tedy žalobce dobrovolně rozhodl neúčastnit se tohoto ústního jednání, o kterém věděl, že probíhá, byť veden naprosto mylnou představou o nezákonnosti ústního jednání, učinil tak na „vlastní nebezpečí“, protože se nemůže dovolávat porušení svého práva na spravedlivý proces. Žalobci nebylo odepřeno jeho právo na obhajobu, neboť se mohl ústního jednání účastnit a sám se rozhodl tomu tak neučinit.

[22] **Nedůvodná je též devátá námitka žalobce.** Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval provést výslechy žádných svědků, což sám v žalobě potvrzuje konstatováním, že má pro případ pokračování řízení o přestupku svědků celou řadu. Ze záznamu policie plyne, že policejní hlídka byla při pozorování přestupku skutečně čtyřčlenná, avšak správní orgán I. stupně vyslechl pouze dva policisty, kteří se přímo zásahu účastnili. Soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud nevyslechl všechny přítomné policisty, neboť z výslechů dvou z nich již spolehlivě zjistil všechny skutkové okolnosti spáchaného přestupku. S ohledem na tuto skutečnost se soudu jeví další případné dokazování svědeckými výpověďmi dalších svědků jako nadbytečné a neúčelné. Není povinností správního orgánu provádět všechny možné myslitelné důkazy, a to tím spíše, pokud žalobce zůstal po celou dobu správního řízení prakticky pasivní, vyjma aktivity ve vztahu k podjatosti úředních osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Pokud by žalobce vyvinul stejnou aktivitu při své obraně, jako tomu činil při konstruování námitek podjatosti, dosáhl by jistě toho, aby správní orgány

všechny důkazy jím navržené provedly nebo se s nimi alespoň vypořádaly, avšak rozhodl-li se žalobce uchýlit k pasivitě, resp. schovat si určité argumenty až k soudnímu řízení, učinil tak o vlastní vůli a soud tomuto počínání nemůže poskytovat ochranu. K tvrzení žalobce, že v předmětném správním řízení (o přestupku) nebyly vyslechnuti žádní svědci, když správní orgán I. stupně použil jako důkaz pouze protokol o výpovědi zasahujících policistů z řízení o správním deliktu, soud konstatuje, že se tento žalobní bod nezakládá na pravdivém základu, neboť správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje protokol o ústním jednání ze dne 7.2.2013, kterým bylo též žalobci sděleno obvinění z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, a z něhož je patrné, že dne 7.2.2013 byli v řízení o popsáném přestupku vyslechnuti zasahující policisté pprap. S. M. a pprap. M. D., přičemž jednání bylo zahájeno v 9:00 hodin a skončeno v 10:30 hodin, a ze správního spisu a též tvrzení žalobce plyne, že jednání o správním deliktu bylo téhož dne zahájeno až v čase 10:35 hodin.

[23] K věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů krajský soud uvádí, že v případě, kdy přestupek není nijak obrazově zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědí policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Krajský soud dále konstatuje, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že viděli žalobce, jak spolu s další osobou nastupuje do svého vozidla, aniž by učinil kontrolu správnosti fungování osvětlení. Poté se s automobilem rozjel, přičemž mu nesvítla žádná zadní obrysová světla – policisté situaci sledovali po celou dobu do zastavení. Tato tvrzení žalobce vyvrací fotografiemi okolí místa spáchání přestupku, které za tímto účelem pořídil. Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Fotografie pak nejsou schopny vyvrátit tvrzení policistů.

[24] **Soud se neztotožňuje ani s námitkou ne hospodárnosti správního řízení.** Krajský soud k této námitce konstatuje pouze to, že správní orgány vždy reagovaly na určitou situaci, kterou zapříčinil žalobce, ať již jde o samotný přestupek nebo např. námitky podjatosti, které žalobce vznášel. Nebylo tedy shledáno, že by správní orgány

prováděly nadbytečné úkony, které by měly za následek porušení zásady hospodárnosti správního řízení, nadto by ani případné porušení této zásady nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

[25] **Konečně ani poslední námitka žalobce není důvodná.** Krajský soud k této námitce uvádí, že námitka spíše než do předmětného řízení směřuje do řízení o správním deliktu, protože se jí zabýval pouze v tom směru, zda mohlo rozhodnutí v řízení o správním deliktu ovlivnit předmětné správní řízení a dospěl k závěru, že bylo-li řízení o správním deliktu zastaveno, nemůže tato skutečnost nijak dopadat do řízení o přestupku. Tato námitka byla žalobcem vznesena již v odvolání proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a žalovaný na jejím základě přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo řízení o správním deliktu zastaveno. Žalovaný zdejšímu soudu poskytl výsledky svého přezkoumání, přičemž soud z těchto materiálů nezjistil nic, co by mohlo ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K související námitce překážky *rei iudicatae* (překážka věci pravomocně rozhodnuté) krajský soud konstatuje, že bylo-li řízení vedené proti žalobci o správním deliktu zastaveno správně podle ust. § 66 správního řádu (neboť pro řízení o správním deliktu nelze použít speciální úpravu zákona o přestupcích, jak se mylně domnívá žalobce), nemůže se jednat o případ překážky věci pravomocně rozhodnuté, neboť o věci nebylo věcně rozhodováno, když bylo zastaveno vzhledem k nenaplnění podmínek řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu – obdobný právní názor zastává též Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 11.3.2011, č. j. 5 As 73/2010-71: *„Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o zastavení řízení dle § 76 odst. 1 písm. 1) zákona o přestupcích je nesporně rozhodnutím, kterým se nerozhoduje o věci samé, je toliko procesní povahy a nepředstavuje překážku rei iudicatae.“*

Dokazování před soudem

[26] Žalobce v doplnění žaloby navrhl mimo jiné též výslechy třinácti svědků; konkrétně J. M., spolujezdce, B. B., svědkyni události, pprap. S. M., zasahujícího policistu, pprap. M. D., zasahujícího policistu, pprap. P. V., zasahujícího policistu, nstržm. K. N., zasahující policistku, npor. Bc. M. K., zástupce vedoucího PČR OO Bruntál, Bc. M. K., úřední osoba, Bc. D. V., úřední osoba, Ing. E.M., vedoucí správního oddělení MěÚ Bruntál, Ing. Bc. A. S. Ph.D., tajemnice MěÚ Bruntál, Mgr. M. M., právník KÚ MSK Ostrava a konečně též Mgr. E. S. úřední osoba KÚ MSK Ostrava.

[27] Krajský soud dospěl k závěru, že není potřeba provádět dokazování výslechem kteréhokoliv z navržených svědků. V případě svědků J. M. a B. B. by správní soud nahrazoval správní řízení, neboť jediným důvodem, proč vyslechnout tyto svědky, by bylo objasnění skutkových okolností přestupku, přičemž se jméno B. B. neobjevilo nikde jinde než v navržených důkazech, soudu tak není vůbec zjevné, jakým způsobem by uvedená svědkyně mohla přispět k objasnění skutkových okolností. Co se týče výslechu zasahujících policistů je nutno konstatovat, že dva z nich již byli vyslechnuti správním orgánem I. stupně, přičemž soud nespátřuje žádný důvod k opakování těchto důkazů a výslech zbývajících policistů by byl již nadbytečný (viz odůvodnění k deváté námitce, tj. odst. [22] tohoto rozsudku). A konečně soud neshledává ani důvod k vyslechnutí

úředních osob správního orgánu I. stupně a žalovaného, a to z toho důvodu, že se jedná *de facto* o zástupce obou správních orgánů, přičemž se všichni navržení svědci již k věci fakticky vyjádřili ve svých rozhodnutích, čímž by byl jejich výslech nadbytečný.

Závěr

[28] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[29] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou činnost, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30. září 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně